

**אם תרצו (ואם לא)
אין זו אגדה**

שליגיה ו-23 הגמדים

רע מאוד להיות פטפטן. לכן הזמנתי עשרים ושלושה ינשופים. החל מעכשיו הינשופים ילכו לכל אשר תלכו, ויקשיבו לכל אשר תאמרו. ואם יחזור אלי ינשוף ויספר לי שהגמד שלו פיטפט, אני אגרש את הגמד הזה מהשולחן!"

אז הגמדים נבהלו נורא. כל אחד לקח נייר קטן, ושלב עפרון קטן, וכתב בכתב-ידו הקטנה שהוא מסכים שהינשופים יקשיבו לכל שיחותיו, ושאל יתגלה שהוא פיטפט לציפורים ולארנבות הוא יעזוב את הבית תיכף ומייד ולא יחזור אף פעם.

לכן לא אכלה שליגיה את התפוח המורעל, והנסיך היפה לא בא.

נשמע. הארנבת רצה קלילות לספר זאת לארנבות האחרות, ובערוב היום ידעו כל חיות היער מה נשמע. אבל ביער גרה מכשפה רעה. היא התחפשה למור כרת'עיתונים ובאה אל ביתם של שליגיה והגמדים. והגמדים היו בעבודה. שליגיה פתחה את הדלת, והי מכשפה סיפרה לה מה מציצות הציפורים ומה מדבר רות הארנבות.

כשחזרו הגמדים מעבודתם, היתה שליגיה מרוגזת מאוד-מאוד. היא אמרה להם מה היא תעשה לגמד שילך עוד פעם ויספר לציפורים ולארנבות את אשר אמרה ליד השולחן. וכל הגמדים בכו, וביקשו סליחה יפה-יפה.

אבל אחרי שבוע, כשיצא הגמד הראשון מן הישיבה ונכנס ליער, הוא פגש את אותן הציפורים. שוב הן צייצו לו: "ענק נחמד, ענק נחמד, מה אמרת לשליגיה הקטנה?" והגמד לא יכול היה להתאפק. הוא סיפר להן איך היה חזק ואיך דפק על השולחן ואיך שליגיה פחדה ממנו.

כשיצא הגמד השני מן הבית כבר חיכתה לו האר"נבת, והיא שאלה אותו מה נשמע. הגמד לא יכול היה לשתוק, והוא סיפר לה שהשמיע לשליגיה דברים חשובים ותקיפים.

אבל המכשפה הרעה שמעה את הכל, והיא חזרה לשליגיה וסיפרה לה.

כשחזרו הגמדים מעבודתם, היתה שליגיה מרוגזת עוד יותר מאשר בפעם הקודמת. היא הושיבה את כל הגמדים מסביב לשולחן הקטן, והם החליטו פה-אחד שמעתה יכרתו את הלשון של כל ציפור וארנבת שתפרסם ביער מה סיפרו לה הגמדים.

אבל הציפורים יושבות על צמרות העצים, וקשה מאוד להגיע אליהן. והארנבות רצות מהר-מהר, ואי אפשר לתפוס אותן. ושוב מלא היער סיפורים על ביתם של שליגיה והגמדים, וחמתה של שליגיה בערה בה להשחית.

היא אספה את כל הגמדים ואמרה להם שאם לא יפסיקו לפטפט, היא תאכל תפוח מורעל ותתפטר. אז כל הגמדים ביקשו סליחה, והבטיחו להיות טובים. אבל שליגיה לא הסתפקה עוד בדברי הגמדים. היא פתחה את פיה הענוג ואמרה:

"גמדים, גמדים, אתם רעים. אתם פטפטנים, וזה נכנסה שליגיה לביתם, הם הפכו כולם גמדים קטנים-קטנים ונחמדים-נחמדים.

שליגיה גרה ביער הקסום, עם עשרים ושלושה גמדים. הגמדים לא היו תמיד גמדים. פעם הם היו אנשים גדולים, ואחדים מהם היו אפילו ענקים. אבל מאז

כששליגיה נכנסה בפעם הראשונה לביתם, הם נבהלו נורא.

"מישהו לקח את הסמכויות שלי!" קרא הגמד הראשון.

"מישהו נאם את הנאומים שלי!" קרא הגמד השני, בעיברית אוכספורדית.

תחילה הם חשבו שהיא סתם פיה, ושהיא תיעלם במהרה. אבל במשך הזמן הם התרגלו אליה, ושליגיה הפכה בעלת-הבית.

כל הגמדים שירתו את שליגיה. הם עשו כל מה שהיא דרשה מהם. היא אפילו לא היתה צריכה לבקש, כי כל גמד השתדל לנחש מראש מה היא רוצה, ולעשות את זה לפני שהיא הספיקה לומר זאת.

פעם בשבוע היתה שליגיה אוספת את כל הגמדים הנחמדים מסביב לשולחן בבית הגמדים. כל גמד היה יושב על כסאו הקטן, ושותה מכוסו הקטנה, ומשלב את ידיו הקטנות, ומקשיב באוזניו הקטנות לדברי שליגיה.

שליגיה אמרה להם מה היא חושבת, ומה צריכים לעשות, ומי יעשה מה. כל הגמדים אמרו "כן" ויצאו ברוח טובה, איש-איש לעבודתו.

כך חיו שליגיה ועשרים ושלושת הגמדים באושר ובעושר, והם היו חיים כך עד עצם היום הזה, לולא אהבו הגמדים לפטפט.

אולי זה מפני שהם היו צריכים לשתוק בבית. ב-בית רק שליגיה דיברה.

פעם אחת, אחרי שישובו מסביב לשולחן ושמעו את דברי שליגיה, יצא הגמד הראשון ליער. הציפורים צייצו "הנה ענק! הנה ענק!" והגמד שמח נורא. אז הגמד סיפר להם כל מה שאירע ליד השולחן, ומה אמרה שליגיה, והציפורים צייצו זאת בעליצות מעל צמרות כל העצים.

אחרי הגמד הראשון יצא הגמד השני מן הבית, נכנס ליער ופגש בארנבת. "מה שלומך, ענק גדול?" שאלה הארנבת באדיבות, "ומה נשמע?"

אז הגמד היה גאה מאוד, והוא סיפר לארנבת מה